20/08/20 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି “ବାପଦାଦା” ମଧୁବନ

“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ବିକାର ରୂପୀ ମାୟା କବଳରୁ ସର୍ବଦା ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ଦେହ ଅଭିମାନରେ କେବେହେଲେ ଆସିବାର ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ବାବା ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଯଦି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛି ତେବେ (୧) ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ କେବେ ବି ଅବହେଳା କର ନାହିଁ (୨) ଭଲ ଭାବରେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର କାରଣ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଦୁଃଖଧାମରୁ ପାରି ହୋଇ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ପ୍ରତିଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଆତ୍ମାର ରଚୟିତା । ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଅନାଦି ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅନାଦି ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଦୁଇ ଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଳନା ଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପାଳନା ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଜଣ-ଜଣଙ୍କର ହିସାବ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ ନା । ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ — ଆମ ପିଲାଟି ବି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ ଆସିଗଲେ ଭଲ ହେବ । ଆମ ପିଲାମାନେ ବି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାନ୍ତୁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମାୟାର ନାଳରେ ବହି ନ ଯାଆନ୍ତୁ । ସେହିଭଳି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ । କେତେ ସବୁ ସେଣ୍ଟର ଅଛି, କେଉଁ ପିଲାଙ୍କୁ କେଉଁଠିକୁ ପଠାଯିବ ଯେପରି କି ନିରାପଦରେ ରହିବ । ଆଜିକାଲି ନିରାପଦରେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁରକ୍ଷିତ । ଏଠାରେ କାହାର ବି ସୁରକ୍ଷା ନାହିଁ । କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ବିକାର ରୂପୀ ମାୟାର କବଳରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟର ସଂଗ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ହେଉଛି । ଦୁଃଖଧାମକୁ ପାର କରି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ଅଛି, କାହିଁକି ନା ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଗଲା ଯେ ଦୁଃଖଧାମ କ’ଣ, ସୁଖଧାମ କ’ଣ ? ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଏବେ ଦୁଃଖଧାମ ଅଟେ । ଆମେ ବହୁତ ପାପ କରିଛେ ଏବଂ ସେଠାରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛି । ଏବେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିଗଲ । ଦୁନିଆରେ କେହି ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ପୁରା ଜୀବନ କାହାଣୀ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆମକୁ ପୁରା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛି । ଅବହେଳା କରିବା କାରଣରୁ ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ଧୋକା ଖାଇଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସମୟରେ ଅବହେଳା କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ, ଦ୍ୱିତୀୟତଃ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କଠାରୁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । ପୂର୍ବରୁ ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଥିଲେ ତେଣୁ କିଛି ଜଣା ପଡୁନଥିଲା । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ କରାଯାଉଛି । ନୂଆମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଲୌକିକ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟରେ ପାରଲୌକିକ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ନର୍କର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ । ପୁତ୍ର ସାବାଳିକ ହେଲେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହକଦାର ହୋଇଥାଏ । ଯେବେ ଜ୍ଞାନ ଆସିଥାଏ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ମାୟାର ଅଧୀନ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ତାହା ସବୁ ହେଲା ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ସମ୍ପତ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏହି ଦୁନିଆ ବଦଳୁଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଉଛି । କେବଳ ଗୀତାରେ ହିଁ ବିନାଶର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମହାଭାରତ ମହାଭାରୀ ଲଢେଇର ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ । ଗୀତାର ସମୟ ହେଉଛି ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଗୀତାର ଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା । ଗୀତା ହିଁ ହେଉଛି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର । ତେଣୁ ଏହା ଗୀତାର ଯୁଗ ଅଟେ, ଯେବେକି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳିବାର ଅଛି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନିଶ୍ଚିତ ଦୈବୀ ଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆ ଜାଣି ନାହିଁ । ସେମାନେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ବଢାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ବା ଗୁରୁ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯଦି କୃଷ୍ଣ ଶିକ୍ଷକ ହେବେ ତ ଶିଖିଲେ କେଉଁଠାରୁ ? ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୁନିଆର ନାମୀଗ୍ରାମୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ପରସ୍ପର ବିଚାର କରିବା ଦରକାର ଯେ ସେବାର ବୃଦ୍ଧି କିପରି ହେବ । ତୀବ୍ର ବେଗରେ ସେବା କିପରି ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଏତେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବୁଝିବେ ଯେ ଏମାନେ ତ ସତ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଦୁନିଆ ତ ହେଲା ମିଥ୍ୟା, ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟର ନୌକାକୁ ଦୋହଲିଥାଏ । ତୋଫାନ ତ ଆସିବ ନା । ତୁମେ ନୌକା ଅଟ ଯାହା କି ପାରି ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ଏହି ମାୟବି ଦୁନିଆରୁ ପାରି ହେବାର ଅଛି । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ

ନମ୍ବରର ତୋଫାନ ଆସିଥାଏ ଦେହ ଅଭିମାନର । ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଖରାପ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତ କରିଛି । ତେଣୁ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏହା ବହୁତ କଡା ତୋଫାନ ଅଟେ । କେହି ତ ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହିଛନ୍ତି ପୁଣି ଦୂରେଇ ରହିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି । କୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ନାମ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି କହ୍ନେୟା । ଏତେ କନ୍ୟାମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଥିବେ । ଦେହଧାରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ଏତେ କନ୍ୟା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ପାଟରାଣୀ ହେଉଛ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ପବିତ୍ରତା ଦରକାର । ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖ ଯେ ୟାଦର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି ? ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ କାହାର ୫ ଘଣ୍ଟାର, କାହାର ୨-୩ ଘଣ୍ଟାର ବି ଚାର୍ଟ ଆସୁଛି । କେହି ତ ଚାର୍ଟ ଲେଖନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବହୁତ କମ୍ ୟାଦ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ୟାଦର ଯାତ୍ରା ତ ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଗଲେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖିବାର ଅଛି — ମୁଁ କେଉଁ ପଦ ପାଇପାରିବି ? ମୁଁ କେତେ ଖୁସୀ ଅଛି ? ଆମ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ଖୁସୀ କାହିଁକି ରହୁନାହିଁ । ଯଦିଓ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତ ବିକର୍ମ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଯିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନ କରିବେ ସେମାନେ ସତ୍ତ୍ୱରେ ଆସିବେ । ସମସ୍ତେ କଣ ଏତେ ଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ସନ୍ଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ ଶୁଣିବେ । ସେଥିପାଇଁ କୋଣ-ଅନୁକୋଣକୁ ଯାଇ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ । ବିଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚାରକ ଗୋଷ୍ଠି ଯିବା ଦରକାର । ଯେପରି ବୌଦ୍ଧିମାନଙ୍କର, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଏହିଠାରେ ମିଶନ ଅଛି ନା । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମବଲମ୍ବୀଙ୍କୁ ନିଜ ଧର୍ମରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ମିଶନ ଥାଏ । ତୁମେ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ । ଏବେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ହୋଇଯାଇଛୁ । ତୁମ ପାଖକୁ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମର ଲୋକେ ବେଶି ଆସିବେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ଶିବଙ୍କର ଓ ଦେବାତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଆସିବେ । ଯେପରି ବାବା କହିଥିଲେ — ରାଜାମାନଙ୍କର ସେବା କର । ସେମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ମନ୍ଦିର ଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ବି କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭାବ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଦୂର ଦେଶରୁ ଆସିଛୁ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ଯିଏ ସ୍ଥାପନା କରିବେ ସେ ପାଳନ ମଧ୍ୟ କରିବ । ଭିତରେ ନଶା ରହିବା ଦରକାର — ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଆସିଛୁ ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ, ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ଏହି ଦେଶରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି । ପୂଜା କିପରି କରୁଛନ୍ତି । ନବରାତ୍ରୀରେ ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା ହୋଇଥାଏ ନା । ରାତ୍ରୀ ଅଛି ତ ଦିନ ବି ଅଛି । ତୁମର ଗୋଟିଏ ଗୀତ ବି ଅଛି ନା । କ୍ୟା କୌତୁକ ଦେଖା... ମାଟିର ପ୍ରତିମା ଗଢି ଶୃଙ୍ଗାର କରି ତାହାର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି, ତାହା ସହିତ ପୁଣି ମନ ଏପରି ଲାଗିଯାଇଥାଏ ଯେ ଯେବେ ବୁଡାଇବା ପାଇଁ ଯାଆନ୍ତି ତ କାନ୍ଦି ପକାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯିବା ପରେ ଶବକୁ ନେଇ ହରିବୋଲ୍, ହରିବୋଲ୍ କରି ବୁଡେଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଲୋକ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ନଦୀ ତ ସର୍ବଦା ବହି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ଯମୁନାର କୂଳ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ରାସ ବିଳାସ ଆଦି କରୁଥିଲେ । ସେଠାରେ ତ ବଡ-ବଡ ମହଲ ଥାଏ । ତୁମକୁ ହିଁ ଯାଇ ଏସବୁ ତିଆରି କରିବାର ଅଛି । ଯେବେ କେହି ବଡ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାଶ କରିଥା'ନ୍ତି ତ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସେ ମୁଁ ଏହା କରିବି, ଘର ତିଆରି କରିବି । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଖିଆଲରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ — ଆମେ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଏବେ ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଘରକୁ ମନେ ପକାଇ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟ ଯାତ୍ରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରିଥା'ନ୍ତି ତ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେଉଁଠାରେ ଆମର ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଘର ମୂଳବତନ ଅଟେ । କେତେ ଖୁସୀ ମିଳୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏତେ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି କେବଳ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ପରନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଏଭଳି ଅଭିନୟ ରହିଛି ଯାହା କି ଫେରିବାର ସୁଯୋଗ କାହାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧାକଳ୍ପ ନିଶ୍ଚିତ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମର ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେଉଛି । ଏବେ ଫେରିବାର ଅଛି ଏବଂ ପୁଣି ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବା । ବାସ୍ - ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ହିଁ ମନେ ରହୁ । ଏଠାରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାହା-କାହାକୁ ନିଜର କାରଖାନା ଆଦି ମନେପଡିଥାଏ । ଯେପରି ଦେଖ ବିରଳା ତାଙ୍କର କେତେ କାରଖାନା ଆଦି ଅଛି । ଦିନ ସାରା ସେସବୁ ତାଙ୍କର ଖିଆଲରେ ରହୁଥିବ । ତାକୁ ଯଦି କହିବ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା କେତେ କଷ୍ଟକର ହେବ । ଘଡି-ଘଡି ଧନ୍ଦା ଆଦି ମନେ ପଡୁଥିବ । ସବୁଠାରୁ ସହଜ ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା, ମାତାମାନଙ୍କୁ, ତା'ପରେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ । ବଞ୍ଚି ଥାଇ ମରିବାକୁ ହେବ, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ, ଏହାକୁ ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହି ମରିବା କୁହାଯାଉଛି । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯିବାର ଅଛି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ୟାଦ କରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ପାପର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ଅଛି । ମନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ହୋଇଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଜିବଦଶାରେ ମରି ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଏ । ଶରୀରର ସ୍ମୃତି ନରହୁ । ଆମେ ଅଶରୀର ଆସିଥିଲୁ ପୁଣି ଅଶରୀର ହୋଇଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ ତ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ । ଏଭଳି ସ୍ଥିତି ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଗଲେ ତ ପୁଣି ଲଢେଇ ବି ଶୀଘ୍ର ଲାଗିଯିବ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅଟୁ ନା । ଆମେ ସେଠାକାର ବାସିନ୍ଦା ଅଟୁ । ଏଠାରେ ତ କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ ତ ଆଉ କେହି ନଥିଲେ । ତୁମେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲ । ଯଦିଓ ଏହି ସମୟରେ ପଇସା ଆଦି ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ତ କିଛି ନୁହେଁ । କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ଏହା ସବୁ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ପାଇଁ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ — ଅତୀତରେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପଇସା ବି ବହୁତ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ଦାନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର କଥା । ଏଠାରେ ତ ଜନ୍ମ

ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାଇଁ ସାହୁକାର ହେଉଛ । ଯେତେ ବଡ ଲୋକ ହେବ ସେତେ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ପାଇବ । ଯାହାର ବହୁତ ଧନ ଅଛି ସେ ପୁଣି ବହୁତ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ସାଧାରଣ ଗରୀବ ହିଁ ସମର୍ପିତ ହେବେ । ସାହୁକାର କେବେ ସମର୍ପିତ ହେବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଅ ନାତିଙ୍କ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିଥାନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଆମ କୁଟୁମ୍ବ ସୁଖରେ ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସେହି ଘରେ ପୁନରଜନ୍ମ ନେବେ ନାହିଁ । ପୁଅ-ନାତି ଆସିବେ, ଯେଉଁମାନେ ଭଲ କର୍ମ କରିଥିବେ, ଯେପରି ଯିଏ ବହୁତ ଦାନ କରିଥିବେ ସେ ରାଜା ହୋଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଦା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ ତ ହେବେ ନାହିଁ । ରାଜତ୍ୱ କଲେ କ’ଣ ହେବ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ତ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପ୍ରତିପାଦରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ସେଠାରେ ଏହି ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିଥା’ନ୍ତି ଯେ ଆମର ଦୁଃଖ ଦୂର କର । ତୁମେ ବୁଝିବ ଯେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହେବାର ଅଛି । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିଚାଲିଥିବ । କେବଳ ଏକ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ଦୁଃଖ ଦୂର କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଦୁଃଖଧାମ ଅଟେ । ଦୁଃଖ ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି । ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ବସିଛୁ । ସେମାନେ ସବୁ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ବାବା ଆମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିକଥା ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସୀ ରହିବ । ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମନେ ରଖ । ଭଗବାନଙ୍କର ପିଲାମାନେ ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ହେବା ଦରକାର ନା । ଭଗବାନ ତ ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଦୁଃଖ କାହିଁକି ମିଳୁଛି ? ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପୁଣି ଦୁଃଖରେ କାହିଁକି ଅଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଦୁଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁଃଖରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କଣ ଅଛି । ଆମେ ବି.କେ.ମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛେ । ଆମେ କ’ଣ ମିଛ କହୁଛୁ । କାହାକୁ ଏହିଭଳି ସଂଶୟ ଆସିଲେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ, ଏହା ତ ପାଠପଢା ଅଟେ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । ଆମେ ହେଉଛୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚୁଟୀ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବି ହେବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛି ତେଣୁ ତ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ କରିଛ । ବାକି ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା, ଏଥିରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡିଥାଏ । ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖୁଥାଅ — କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଛି । କେତେ ଦୂର ଖୁସୀର ପାରା ଚଢୁଛି ? ଏହି ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ବାଗବାନ — ପତିତପାବନଙ୍କର ସାଥୀ ମିଳିଛି, ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହାତ ମିଳାଉଛୁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜ ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ମନେ ପକାଇ ଅପାର ଖୁସୀରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ମନେ ରହୁ ଯେ ଏବେ ଆମର ଯାତ୍ରା ଶେଷ ହୋଇଛି, ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ ପୁଣି ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବୁ ।

(୨) ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ହାତ ମିଳାଉଛୁ, ସେହି ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ପାଟରାଣୀ ହେଉଛୁ — ଏହି ଭାଗ୍ୟର ଆନ୍ତରିକ ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଏବଂ ନିର୍ବିଘ୍ନ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସମୀପ ଏବଂ ସମାନ ହୁଅ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କର ଗୁଣ ଏବଂ ସଂସ୍କାରର ପାଖାପାଖି ଅଛନ୍ତି, ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାବାଙ୍କର ନିକଟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିବେ । (୨) ପ୍ରଥମେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସିବେ ଯେଉଁମାନେ ଆଦିଠାରୁ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଏବଂ ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହି ଆସିଛନ୍ତି । ନିର୍ବିଘ୍ନର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ବିଘ୍ନ ଆଦୌ ଆସିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବିଘ୍ନ ବିନାଶକ ବା ବିଘ୍ନ ଉପରେ ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ହେଉଥିବ । ଏହି ଦୁଇଟି କଥା ଯଦି ଆଦିଠାରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଠିକ୍ ରହିବ ତେବେ ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମରେ ସାଥୀ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ନକାରାତ୍ମକକୁ ସକାରାତ୍ମକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****